

Oponentský posudek na bakalářskou práci

Michaely Kroupové

Podoby vypravěče v autobiografických románech Marcela Pagnola

Ústav románských studií FF UK, 2022

Vedoucí bakalářské práce: Mgr. Míla Janišová

Oponent bakalářské práce: Závist Šuman, Ph.D.

Michaela Kroupová se s oporou v české naratologické literatuře (Bílek, Hrabal, Kubíček, Soukupová a někteří další) pustila do rozboru vypravěčských poloh a valérů v autobiograficky laděných a částečně vzpomínkových knihách Marcela Pagnola (*Jak voní tymián*), který se nejen u nás dodnes těší velké oblibě. Je to svým způsobem odvážná volba, protože Pagnolovy konfese nebývají obecně považovány za interpretačně náročná díla, a je proto třeba kvitovat s povděkem, že Kroupová volí perspektivu, jíž chce prověřit (když už ne úplně ověřit) platnost určitých jasně daných charakteristik dětského vypravěče, zejména jeho domnělé nespolehlivosti. Tímto směřováním – prověřovat a ověřovat validitu určité výchozí teze – je mi Kroupové práce „sympatická“. Dívat se zkusmo na literární text, prodlévat s ním a u něj, tříbit si tak svůj intelekt a vést s ním hypotetický dialog jsou podle mého soudu ty nejdůležitější důvody, které nás vedou k setrvalému zájmu o literaturu. Na druhé straně však musím poznamenat, že se výchozí interpretační hypotézy ne vždy zcela potvrzují – a tak je tomu, zdá se, i u Pagnola, u něhož kategorie nespolehlivosti padá s víceméně neoddiskutovatelným zjištěním, že k nám nepromlouvá v umělé stylizaci dítě, ale dospělý, vzdělaný a od svého dětství distancovaný autor (ba stařec), který se nostalgicky a s dojetím rozpomíná na dávné časy. Tato dominantní poloha samozřejmě nevylučuje, že se v knize setkáváme s pasážemi, které usilují o stylizaci dětské mluvy. Tato stylizace (či dikce) je však, domnívám se, vždy výrazně signalizována.

Bereme-li studentskou práci na bakalářském stupni jako cvičení, jímž má student prokázat svou erudici a umění argumentace, Kroupová nezklame. Sama totiž opakovaně poznamenává, že charakteristiky nespolehlivého dětského vypravěče (ba co vůbec dětského vypravěče) u

Pagnola *stricto sensu* nenachází. K tomuto zjištění dospěla však zřejmě až během psaní interpretačně-analytické části práce, bylo by tedy záhodno, aby tomu přizpůsobila i pasáže v jinak velmi dobře (byť kompilačně) zpracované vstupní teoretické části, která podle mého soudu vznikla před hlubším a soustředěnějším ponorem do Pagnolových textů. Mohla byste se k tomuto aspektu vyjádřit u obhajoby?

Práce sice jednoznačně splňuje všechny standardně kladené požadavky, avšak nacházím v ní bohužel nemalé množství ledabylostí, či dokonce vyslovených prohřešků (zkratky v argumentaci, interpunkční chyby, chybné skloňování zájmena *jenž*, nesprávné užití zájmen *jeho/svůj*, vybočení z vazby atp.). Není v mých možnostech je zde taxativně uvést, ale své korektury a komentáře, které jsem vyznačil v pdf souboru, autorce rád poskytnu a prosím, aby zvážila, zda některé z nich alespoň výběrově nezapracuje do závěrečných errat, která může dodatečně k textu práce připojit.

Vzhledem k výše uvedeným kvalitám i nedostatkům navrhuji hodnocení **velmi dobře**.

Praha 30. srpna 2022

Záviš Šuman, Ph.D.

oponent